

senterede et beslutningsforslag. Så jeg mener nok, at vi har været på banen på de områder her, længe før fødevareministeren var på banen med sin redegørelse.

Ministeren siger, at kontrollen kan foretages anderledes og bedre, og det er vi meget enige i. Det gav jeg også udtryk for i første omgang fra talerstolen her, og det er også derfor, vi foreslår, at der bliver nogle færre og mere slagkraftige enheder, som både teknologisk og videnskabsmæssigt er i stand til at hamle op med morgendagens krav, og det mener vi netop sker til fulde i vores model.

Det er da forståeligt, at ministeren kæmper for sit: at have den direkte og fulde magt. Det er ganske legitimt. Men det er så vores opgave som medlemmer af Folketinget at træffe den beslutning, der efter vores opfattelse er bedst for alle: for systemet, for borgerne og for virksomhederne, der skal leve under den. Og det mener vi helt klart er den amtslige model, hvor man kan sige at vi både får stordriftens fordele og den direkte politiske kontrol. For man må jo ikke glemme, at levnedsmiddelkontrollen både er entreprenør og myndighedsudøver, og derfor er det efter vores opfattelse vigtigt, at vi har den direkte politiske kontrol.

Og så ønsker vi i Venstre – for det er også vigtigt for os, men det er altså en af skillelinjerne mellem Socialdemokratiet og Venstre – at det bliver decentralt, så man er tæt på borgerne og borgerne dermed har mulighed for at øve direkte indflydelse. Det mener vi er en fordel.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Når jeg nu har bedt om ordet til en kort bemærkning, kan jeg undskylde det over for Folketinget med, at det er, fordi jeg egentlig er blevet meget nysgerrig og synes, det er vigtigt, at vi kender hinandens argumenter. For når jeg hører hr. Jens Vibjerg sige amtslig model og politisk kontrol, må jeg kunne få bekræftet, at den model, som hr. Jens Vibjerg i hvert fald gør sig til talsmand for, er, at der skal være politisk kontrol og dermed også politisk manøvfrihed ude i de 14 amter, og så må jeg spørge hr. Jens Vibjerg: Hvordan sikrer man så ensartetheden i en sådan model? For i min terminologi og i min måde at forstå tingene på hænger de to ting overhovedet ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

I vores model får ministeren mulighed for at fastlægge rammerne, som de amtslige levnedsmiddelkontroller skal fungere inden for, men amterne får mulighed for at tilpasse sig netop de forhold, der er gældende i det enkelte område, for der er jo forskel på, om man bevæger sig i Storkøbenhavn eller man bevæger sig på Bornholm.

Og hvis ministeren ellers er i stand til at udforme rammerne, kan man i det system med 14 regionale enheder sagtens få de retningslinjer, man skal operere ud fra, og få den ensartethed, der er nødvendig både af hensyn til virksomhederne og af hensyn til forbrugerne. Det vil i realiteten ikke gøre nogen forskel. Den eneste forskel er, at vi får den politiske kontrol.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Jørn Jespersen som ordfører.

Jørn Jespersen (SF):

For at starte med kontrollen vil jeg sige, at jeg regner med, at ministeren på et tidspunkt vil bekræfte mig i, at ATV-rapporten udtrykkeligt *ikke* anbefalede den statslige organisering.

Og om den enstrengede model vil jeg sige, at den i ministerens version flere gange bliver fremhævet som en, der pr. automatik sikrer, at de rigtige beslutninger bliver truffet, men at jeg troede, vi i forbindelse med diskussionen om supersalmonellaen DT-104 faktisk var enige om, at dét ikke var et eksempel på, at fordi alle ting lå i ministeriet, havde man fuld sikkerhed for, at man dermed levede op til en effektiv sagsbehandling. For hvis vi stadig væk er enige om dét, kan man altså også konkludere, at det forhold, at noget er blevet placeret i Fødevareministeriet, ikke pr. automatik giver sikkerhed for, at det fungerer specielt effektivt.

Så siger ministeren meget rigtigt, at når vi skærer ind til benet, kommer det jo til at handle om, hvor den politiske kompetence skal ligge.

Det er fuldstændig rigtigt, og det er jeg enig i, men her er sagen jo, at så kommer vi til en diskussion om ensartetheden kontra muligheden for politisk manøvrerum og hensyntagen til lokale forhold, og dér overrasker det mig nu lidt, at ministeren i dag er en så fundamental tilhænger af total ensartethed, at det kommer til at minde om det, som den konservative ordfører kaldte ensrettethed.